

Odwołanie od wyroku Sądu (ósma izba) wydanego w dniu 13 lipca 2011 r. w sprawach połączonych T-144/07, T-147/07, T-148/07, T-149/07, T-150/07 i T-154/07, ThyssenKrupp Liften Ascenseurs i in. przeciwko Komisji, wniesione w dniu 30 września 2011 r. przez ThyssenKrupp Elevator AG

(Sprawa C-505/11 P)

(2011/C 347/33)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Wnoszący odwołanie: ThyssenKrupp Elevator AG (przedstawiciel: T. Kloese, Rechtsanwalt)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska

Żądania wnoszącego odwołanie

Wnosząca odwołanie wnosi o

- uchylenie w całości wyroku Sądu (ósma izba) wydanego w dniu 13 lipca 2011 r. w sprawach połączonych T-144/07, T-147/07, T-148/07, T-149/07, T-150/07 i T-154/07 (*ThyssenKrupp Liften Ascenseurs i in. przeciwko Komisji*) w zakresie, w jakim oddala skargę i dotyczy wnoszącej odwołanie;
- tytułem żądania ewentualnego, dalsze zmniejszenie grzywny nałożonej na wnoszącą odwołanie w art. 2 zaskarżonej decyzji Komisji Europejskiej z dnia 21 lutego 2007 r.;
- tytułem dalszego żądania ewentualnego, zwrócenie Sądowi sprawy do ponownego rozpoznania;
- obciążenie Komisji Europejskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Wnosząca odwołanie podnosi w przedmiotowym odwołaniu w ramach sześciu zarzutów niewłaściwość Komisji, naruszenie istotnych przepisów proceduralnych, naruszenie traktatu WE wzgl. traktatu FUE oraz naruszenie norm prawnych podlegających zastosowaniu w ramach wykonania tych traktatów, jak również nadużycie swobodnego uznania i naruszenie praw podstawowych:

Po pierwsze, wnosząca odwołanie zarzuca, że Sąd błędnie potwierdził właściwość Komisji do przeprowadzenia postępowania. Stoi ona na stanowisku, że Sąd powinien był stwierdzić nieważność decyzji Komisji z uwagi na niemożność zastosowania art. 101 TFUE (dawny art. 81 WE) ze względu na brak znaczenia międzypaństwowego zarzucanych nielegalnych działań o charakterze lokalnym. Nawet przy przyjęciu przez Sąd stosowania art. 101 TFUE, miał on obowiązek uwzględnić, że właściwość Komisji jest niezgodna z systemem właściwości

równoległej na podstawie rozporządzenia 1/2003⁽¹⁾ utworzonym w następstwie komunikatu dotyczącego współpracy w ramach sieci organów ds. konkurencji. Wreszcie, Sąd nie ocenił należyście, że późniejsze wszczęcie postępowania przez Komisję stanowi naruszenie objętej ochroną na gruncie praw podstawowych zasady pewności i legalności kar.

Po drugie, Sąd nie ocenił należyście, że zachodzi naruszenie zasady *ne bis in idem*, ponieważ Komisja zlekceważyła wydaną przed wszczęciem postępowania przez krajowy urząd ds. karteli na korzyść wnoszącej odwołanie decyzję zwalniającą ją z sankcji.

Po trzecie, wnosząca odwołanie zarzuca, że Sąd błędnie pod względem prawnym potwierdził decyzję Komisji poprzez nałożenie solidarnej odpowiedzialności wnoszącej odwołanie oraz jej spółek zależnych. Wnosząca odwołanie bezspornie sama nie uczestniczyła w nielegalnych działaniach. Przepisaniu obcego działania na podstawie błędnej przesłanki odpowiedzialności jednostki gospodarczej stoi na przeszkodzie zasada osobistej odpowiedzialności, zasada *in dubio pro reo* oraz prawo do uczciwego postępowania sądowego.

Po czwarte, Sąd nie ocenił należyście, że potwierdzenie odpowiedzialności wnoszącej odwołanie jako podmiotu obwinionego za całość narusza zasadę osobistej odpowiedzialności. Pomocniczo, wnosząca odwołanie zarzuca, że Sąd naruszył prawo poprzez potwierdzenie decyzji Komisji w zakresie braku odpowiedniej wysokości udziałów w kapitale spółki koniecznej dla przypisania odpowiedzialności i tym samym wyrok zawiera błąd w uzasadnieniu.

Po piąte, wnosząca odwołanie zarzuca, że Sąd w swoim wyroku uchybił spoczywającemu na nim obowiązkowi dokonania obszernej kontroli, przeprowadzając w sposób niewystarczający kontrolę nieproporcjonalnego sposobu ustalenia wyjściowej kwoty grzywny, współczynnika odstrasżającego oraz wielokrotnego ukarania równoległych naruszeń, jak również błędne oceniając współpracę wnoszącej odwołanie i tym samym naruszając podstawowe prawo do uczciwego postępowania sądowego i zawartą tam gwarancję ochrony prawa. W każdym razie wyrok zawiera błąd w uzasadnieniu w zakresie, w jakim potwierdza stanowiące odchylenie od praktyki decyzyjnej wielokrotne ukaranie grzywną.

Po szóste, zarzuca się naruszenie zasady proporcjonalności oraz zasady równego traktowania w zakresie określenia kwoty wyjściowej względem naruszenia dotyczącego Niemiec, ponieważ obrót osiągnięty bez związku z nielegalnym zachowaniem również został uwzględniony przy obliczaniu kwoty wyjściowej, mimo że sprzeciwiały się temu względy nadrzędne. W tym względzie, Sąd właściwie przyjął zróżnicowane uzasadnienie względem Schindlera, natomiast zaniechał tego zróżnicowania niezgodnie z prawem względem wnoszącej odwołanie.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 1/2003 z dnia 16 grudnia 2002 r. w sprawie wprowadzenia w życie reguł konkurencji ustanowionych w art. 81 i 82 traktatu; Dz.U. L 1, s. 1.